

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ และศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ โดยผลของการศึกษาจะทำให้ทราบลักษณะของเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศว่าอยู่ในระดับใด และมีปัจจัยด้านใดบ้างที่มีผลต่อเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ซึ่งคาดว่าผลของการศึกษานี้ จะสามารถช่วยกระตุ้นให้นักการเมือง ซึ่งเป็นกลุ่มบุคลากรที่มีหน้าที่ในการบริหารประเทศ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ทั้งยังเป็นแนวทางในการรณรงค์เพื่อแก้ไข และป้องกันปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศได้อีกทางหนึ่ง โดยเฉพาะปัญหาด้านกฎหมายที่เกี่ยวกับเด็กถูกทารุณทางเพศ ตลอดจนเป็นแนวทางในการปฏิบัติตนเพื่อช่วยเหลือกลุ่มเด็กที่ถูกทารุณทางเพศแก่หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสมัยปัจจุบันในขณะที่ยังกำลังทำการศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 360 คน โดยศึกษาตั้งแต่เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2537 ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2537 ซึ่งมีนาย ชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อศึกษาเจตคติของนักการเมืองไทยต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ มีรายละเอียดดังนี้คือ

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสำรวจรายละเอียดเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล และข้อมูลเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งทางการเมืองของนักการเมืองผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นแบบวัดความรู้และเจตคติ แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สํารวจความรู้ความเข้าใจของนักรการเมือง ต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ มี 21 ข้อ

ตอนที่ 2 สํารวจเจตคติของนักรการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศใน 3 ด้าน คือ ด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ, ด้านการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและการลงโทษผู้ที่ทารุณทางเพศเด็ก และด้านการออกกฎหมาย เพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณทางเพศแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 3 เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ ไปยังสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งหมด 360 คน และได้รับการตอบส่งกลับจำนวน 67 คนในเดือนแรก ผู้วิจัยจึงได้ส่งแบบสอบถามเป็นครั้งที่ 2 ในเดือนที่ 2 อีกจำนวน 360 ฉบับ โดยระบุข้างท้ายจดหมายปะหน้าว่าผู้ที่เคยตอบส่งมาแล้วไม่ต้องตอบอีก และได้รับแบบสอบถามที่ตอบส่งกลับมาจำนวน 116 ฉบับ ภายในเวลา 5 เดือนต่อมา รวมได้รับแบบสอบถามตอบกลับมาทั้งครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ทั้งสิ้นจำนวน 183 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 50.83 ในระยะเวลาเก็บข้อมูล 6 เดือน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS (Statistical Package for Social Science) โดยใช้ค่าสถิติดังนี้

1. ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล
2. ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับคะแนน คือ มาก, ปานกลาง และ น้อย
3. ทดสอบความแตกต่างของเจตคติของนักรการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามตัวแปรต้น คือ เพศ, อายุ, สถานภาพการสมรส, เพศของบุตร, ระดับการศึกษา, ประสบการณ์ด้านการเมือง และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ โดยใช้ ANOVA (Analysis of Variance)

สรุปผลการวิจัย

1. นักการเมืองไทยมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศในทางบวกระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศได้แก่ ระดับการศึกษา, ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ และระยะเวลาที่เป็นส.ส. ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน

ส่วนปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ ได้แก่ อายุ, เพศ, สถานภาพการสมรส, เพศบุตร และตำแหน่งในพรรค ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ปัจจัยเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับเจตคติรายด้านคือด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนักการเมืองไทยต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ และศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติของนักการเมืองไทยต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ ผลการวิจัยพบว่า

1. ในการวิจัยครั้งนี้ นักการเมืองไทย มีเจตคติทางบวกระดับปานกลางต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ

อภิปรายได้ว่า การที่นักการเมืองกลุ่มนี้มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศในทางบวกระดับปานกลางอาจเนื่องมาจากนักการเมืองส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศในระดับปานกลาง ประกอบกับขณะที่ผู้วิจัยทำการศึกษาคือระหว่างเดือน กรกฎาคม 2537 - ธันวาคม 2537 นั้น ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี และเป็นช่วงเวลาเกี่ยวกับโสเภณีเด็ก ได้รับการเปิดเผยมากขึ้น ทั้งจากสื่อมวลชนภายในและภายนอกประเทศ รวมทั้งมีการรณรงค์เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาเหล่านี้โดยกลุ่มองค์กรเอกชนต่าง ๆ ที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต่างก็ให้ความสนใจเกี่ยวกับปัญหานี้มากขึ้น ตลอดจนสภาพการณ์ในขณะนั้น เรื่องราวเกี่ยวกับเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศได้ถูกกล่าวถึงกันมาก จึงเป็นเหตุให้นักการเมืองเหล่านี้ต้องหันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีเด็กและเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ ทั้งที่เป็นโสเภณีและไม่เป็นโสเภณีมากขึ้น เพื่อจะได้หันต่อเหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนั้น ทำให้นักการเมืองมีความรู้ความเข้าใจในสภาพปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศมากขึ้น จึงมีเจตคติทางบวกต่อปัญหาเด็กถูกระงับทำทารุณทางเพศ

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติของนักการเมืองไทยคือความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ, ระดับการศึกษาและ ระยะเวลาที่เป็นส.ส.

อภิปรายได้ว่านักการเมืองที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเป็นอย่างดี ย่อมส่งผลให้มีเจตคติทางบวกต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ได้ดีกว่าผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในปัญหาเหล่านี้ ในระดับต่ำหรือปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2518) กล่าวว่า ความรู้เป็นพื้นฐานที่สำคัญของเจตคติ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึกของบุคคล และความรู้สึกของบุคคลจะมีผลต่อการแสดงออก และสอดคล้องกับการศึกษาของ Hibbard และ Zollinger (1990) ที่พบว่าในกลุ่มบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็กถูกทารุณทางเพศซึ่งมีความรู้ความเข้าใจปัญหาไม่เพียงพอ อาจจะขัดขวางกระบวนการยุติธรรม และการดูแลรักษาเด็กได้

นักการเมืองที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศถูกต้องมากกว่านักการเมืองที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และต่ำกว่าปริญญาตรี ประเด็นนี้ อภิปรายได้ว่า ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทมีแนวโน้มที่จะสามารถมองปัญหาต่าง ๆ ได้กว้างและลึกซึ้งกว่า เพราะการศึกษาระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีส่วนใหญ่จะส่งเสริมให้บุคคลรู้จักคิดและวิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ดีกว่า ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลเกิดความรู้และเข้าใจปัญหาและเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งมากขึ้นจึงทำให้มีเจตคติที่ถูกต้องมากขึ้น ดังที่กล่าวมาข้างต้น

นอกจากนี้นักการเมืองที่เป็น ส.ส.มาแล้วไม่เกิน 10 ปี มีเจตคติที่ถูกต้องต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศมากกว่านักการเมืองที่เป็นส.ส.มาแล้วนานกว่า 10 ปี (อันึ่งจากผลการวิจัยพบว่าระยะเวลาการเป็นส.ส. กับอายุของส.ส.นั้นไม่สัมพันธ์กัน เนื่องจากส.ส.ที่มีระยะเวลาการเป็นส.ส.นานกว่า 10 ปีอาจมีอายุน้อยกว่า ส.ส.ที่มีระยะเวลาการเป็นส.ส.ต่ำกว่า 5 ปีก็ได้ เช่นส.ส.บางคนเพิ่งมาเป็นส.ส.หลังจากเกษียณราชการแล้วคืออายุ 60 ปีแล้วในขณะที่ส.ส.บางคนมีระยะเวลาการเป็นส.ส.มากกว่า 10 ปีแต่อายุยังไม่ถึง 60 ปีเพราะว่าเริ่มเป็นส.ส.ตั้งแต่ยังไม่ถึง 30 ปี ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในตารางที่1) อภิปรายได้ว่าเป็นเพราะนักการเมืองที่เป็นส.ส.มาแล้วไม่เกิน 10 ปี ซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองน้อยสำหรับกลุ่มที่มีระยะเวลาการเป็นส.ส.น้อยกว่า 5 ปี และเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทางการเมืองปานกลางสำหรับกลุ่มมีระยะเวลาการเป็นส.ส.นาน 5-10 ปีซึ่งนักการเมืองทั้งสองกลุ่มนี้โดยเฉพาะกลุ่มแรกนั้นส่วนใหญ่ยังมีบทบาททางการเมืองจัดอยู่ในขั้นน้อย จึงมักจะได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเกี่ยวกับปัญหาเด็กและเยาวชน เนื่องจากปัญหาเหล่านี้จัดเป็นปัญหาที่มีแรงกดดันต่ำ ในขณะที่ปัญหาเศรษฐกิจหรือปัญหาอื่นบางปัญหาจัดเป็นปัญหาที่มีแรงกดดัน ให้มีการแก้ปัญหาสูง เพราะผู้เสียหายส่วนหนึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจการต่อรองทางสังคมปัญหาเหล่านี้จึงมักจะเป็นหน้าที่และเป็นความสนใจของกลุ่มนักการเมืองที่มีประสบการณ์และอาวุโสทางการเมือง ส่วนกลุ่มส.ส.ที่เพิ่งเข้าทำงานทางการเมืองนั้นมักจะได้รับมอบหมายให้ดูแลเกี่ยวกับปัญหาเด็กและเยาวชนเพราะจัดเป็น

ปัญหาที่มีความกดดันต่ำ เนื่องจากผู้เสียหายโดยตรงคือเด็กเป็นกลุ่มบุคคลซึ่งไม่มีอำนาจการต่อรองทางสังคม ทำให้ส.ส.กลุ่มนี้มีโอกาสได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศดีขึ้น ประกอบกับในระยะหลังนี้ ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศทวีความรุนแรงขึ้น ได้มีการรณรงค์เผยแพร่ทางสื่อต่าง ๆ กันอย่างกว้างขวาง ในขณะที่นักการเมืองอาวุโสที่เป็นส.ส.มานานกว่า 10 ปีนั้นมักจะดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่สูงขึ้นจึงมักจะทำให้ความสนใจเกี่ยวกับปัญหาที่มีแรงกดดันสูงหรือเป็นที่สนใจของคนทั้งประเทศ ตลอดจนอาจขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ เพราะในอดีตปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศส่วนใหญ่ เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นโดยเฉพาะสาเหตุที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว มักจะถูกปกปิดไว้เพราะถือว่าเป็นเรื่องน่าละอาย และยังไม่มีการให้ความสำคัญกับปัญหานี้มากนัก เช่นเดียวกับ Morris และคณะ (1995) พบว่า แพทย์ส่วนใหญ่ไม่ได้รายงาน case เกี่ยวกับเด็กถูกทารุณทางเพศเพราะ ขาดความเชื่อมั่นในองค์กรของชุมชน, และมีความเชื่อว่าเหตุการณ์เหล่านี้ไม่ค่อยมีรายงานเนื่องจากพบน้อยในคลินิกเอกชนรวมทั้งกลัวจะเสียคนไข้ถ้านำความลับส่วนนี้ของคนไข้มาเปิดเผย ซึ่งความเชื่อนี้ขัดกับหลักการเกี่ยวกับสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน เมื่อนักการเมืองกลุ่มที่มีระยะเวลาการเป็นส.ส.ไม่เกิน 10 ปี มีโอกาสได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศได้มากกว่า จึงย่อมส่งผลให้นักการเมืองกลุ่มนี้มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีประสบการณ์ทางการเมืองสูง

3. พิจารณาเจตคติรายด้านซึ่งมีทั้งหมด 3 ด้านพบว่า

นักการเมืองมีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ, การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ทำทารุณทางเพศเด็ก และด้านการออกกฎหมายเพื่อกำหนดหน้าที่และให้สิทธิในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ในทางบวกทั้ง 3 ด้าน ซึ่งได้อภิปรายไว้แล้วในข้อ 1

ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับเจตคติแต่ละด้านได้แก่

3.1 ระดับการศึกษา, ระยะเวลาที่เป็นส.ส., ระดับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ มีความสัมพันธ์กับเจตคติทั้ง 3 ด้าน ซึ่งอภิปรายไว้แล้วในข้อที่ 2

3.2 อายุ, เพศ, สถานภาพสมรส, เพศบุตร มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่มีอายุ 25 - 40 ปี มีเจตคติในทางบวกมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป อาจเนื่องจาก นักการเมืองกลุ่มอายุ 25 - 40 ปี ซึ่งจัดเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ เป็นกลุ่มซึ่งสามารถรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ได้กว้างขวางและรวดเร็ว ประกอบกับในระยะหลังนี้ ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศได้ทวีความรุนแรงขึ้น มีการรณรงค์เผยแพร่ทางสื่อต่าง ๆ กันอย่างกว้างขวาง ในขณะที่นักการเมืองอาวุโสซึ่งมีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป อาจขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ จึงทำให้นักการเมืองกลุ่มที่มีอายุไม่เกิน 40 ปี ตระหนักในความสำคัญของการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศมากกว่านักการเมืองที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป ซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ Jackson และ Nuttal (1993) ซึ่งพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการตอบสนองของบุคลากรทางการแพทย์ กรณีการทารุณทางเพศเด็กนั้น ได้แก่ อายุ โดยพบว่า บุคลากรที่มีอายุน้อย มีแนวโน้มที่จะเห็นด้วยว่าเหตุการณ์การทารุณทางเพศเด็กได้เกิดขึ้นจริงมากกว่าบุคลากรที่มีอายุมาก

ผลการวิจัยยังพบว่า นักการเมืองเพศหญิง มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองเพศชาย อาจเนื่องจากผู้ที่ถูกทารุณทางเพศส่วนใหญ่ หรือเกือบจะทั้งหมดเป็นเพศหญิง ผู้หญิงจึงย่อมจะเข้าใจถึงความรู้สึก ความทุกข์ทรมานของเพศเดียวกันได้ดีกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ Jackson และ Nuttal (1993) ซึ่งพบว่า บุคลากรเพศหญิง จะเห็นความสำคัญและเชื่อเกี่ยวกับการทารุณทางเพศเด็ก มากกว่าบุคลากรเพศชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Attias และ Goodwin (1985) ที่พบว่าแพทย์เพศหญิงมีความเชื่อในอุบัติการณ์ที่สูงของ incest มากกว่าแพทย์เพศชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Trute (1992) และคณะที่พบว่ากลุ่มบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็กถูกทารุณทางเพศที่เป็นเพศหญิง จะมีเจตคติในทางบวกมากกว่าบุคลากรที่เป็นเพศชาย

ส่วนปัจจัยด้านเพศของบุตร พบว่าผู้ที่มีเฉพาะบุตรเพศหญิงและผู้ที่ไม่มีบุตรเลย มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศมากกว่าผู้ที่มีบุตรทั้ง 2 เพศ อาจเนื่องจากส่วนใหญ่กรณีเด็กถูกทารุณทางเพศนั้น มักจะเกิดขึ้นกับเด็กผู้หญิงเกือบทั้งหมดของอุบัติการณ์ และผลกระทบโดยเฉพาะผลกระทบทางด้านสังคมนั้น กรณีเด็กผู้หญิงจะได้รับผลกระทบมากกว่าเด็กผู้ชาย ดังเช่นนาซิดโบราณที่กล่าวว่า มีลูกสาวเหมือนมีสัวมอยู่หน้าบ้าน จึงทำให้ผู้ที่มีลูกสาว ต้องระหวั่นในปัญหาเหล่านี้มากกว่าผู้ที่มีลูกชาย และยังมีเฉพาะลูกสาวก็ต้องยังระหวั่นมากกว่าผู้ที่มีทั้งสองเพศ เพราะกลุ่มนี้อาจคิดว่า เสียลูกสาวไปแล้วก็ยังมีลูกชายเหลือเป็นสิ่งทดแทนได้บ้าง เช่นเดียวกับกรณีผู้ที่มีลูกโตน หรือลูกคนเดียวย่อมเห็นความสำคัญของการปกป้องลูก ตลอดจนลักษณะการเลี้ยงดู ย่อมออกมาในแนวปกป้อง หรืออาจปกป้องมากเกินไป (over protect) มากกว่าผู้ที่มีบุตรหลายคน

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยด้านอายุ, สถานภาพการสมรส, เพศของบุตร ซึ่งได้ผลการวิจัยออกมาว่ามีส่วนสัมพันธ์กับเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศนั้น ชัดแย้งกับผลการวิจัยของ วราภรณ์ วงศ์กุลพิศาล (2534) เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความรู้และเจตคติของพยาบาลและนักศึกษาพยาบาลต่อการทารุณเด็ก ซึ่งพบว่า ระดับความรู้และเจตคติต่อการทารุณเด็กของพยาบาลวิชาชีพ จำแนกตามอายุ, สถานภาพการสมรส, การมีบุตร และจำนวนปีของประสบการณ์การทำงาน ไม่มีความแตกต่างกัน กรณีนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นดังนี้

ปัจจัยด้านอายุ ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มอายุตามทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ คือ

25 - 40 ปี จัดเป็นผู้ใหญ่วัยหนุ่มสาว ถือว่ามีวุฒิภาวะเต็มที่ มีกลไกการคิดและการพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่รอบคอบและมีเหตุผล มีการเรียนรู้ การรับรู้รวดเร็วฉับไว

41 - 60 ปี จัดเป็นผู้ใหญ่วัยกลางคนที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาพอสมควร การคิดและการตัดสินใจ มีการใช้เหตุผลและมีความรอบคอบมากขึ้น การเรียนรู้และการรับรู้อยู่ในขั้นใกล้เคียงกับวัยผู้ใหญ่ ยกเว้นบางคนอาจช้าลงกว่าวัยผู้ใหญ่

61 ปีขึ้นไป จัดเป็นวัยชรา เป็นวัยที่มีการสะสมประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมามากที่สุด การคิดพิจารณาและการตัดสินใจต่าง ๆ จึงขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เคยประสบมา บวกกับการใช้เหตุผล ความรอบคอบอาจมีมากขึ้น แต่การเรียนรู้และการรับรู้มักจะช้าลงเมื่อเทียบกับวัยผู้ใหญ่และวัยกลางคน กลไกการรับรู้ต่าง ๆ ก็อาจจะว่องไวสู้วัยหนุ่มสาวและวัยกลางคนไม่ได้ แต่วัยนี้เป็นวัยที่เปี่ยมไปด้วยประสบการณ์อันมีค่ามากมายกว่าวัยที่ผ่าน ๆ มา

เพราะฉะนั้น การแบ่งอายุในการวิจัยเป็น 3 กลุ่มเช่นนี้ อาจทำให้มองเห็นลักษณะความแตกต่างของปัจจัยทางด้านอายุได้ชัดเจนมากขึ้น

ในขณะที่ วราภรณ์ วงศ์กุลพิศาล (2534) ได้แบ่งกลุ่มอายุในการวิจัยดังนี้คือ ต่ำกว่า 25 ปี, 26 - 30 ปี, 31 - 35 ปี, 36 - 40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป ซึ่งใช้วิธีแบ่งโดยการให้ตัวเลขเป็นเกณฑ์ คือการเรียงอันดับ กลุ่มละ 5 อันดับ ซึ่งแต่ละกลุ่มอยู่ในช่วงวัยที่ใกล้เคียงกันเมื่อนำกลุ่มนี้มาศึกษาเกี่ยวกับความคิดและการตัดสินใจ จึงไม่สามารถแยกความแตกต่างให้ชัดเจนได้

อีกประเด็นหนึ่งคือ ในช่วงอายุแต่ละวัย มนุษย์ก็มีการปฏิบัติต่อบุตรที่แตกต่างกัน ผู้ใหญ่วัยหนุ่มสาวซึ่งมักจะมียุติตรอยู่ในวัยเด็กและวัยรุ่น ก็ย่อมจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศมากกว่ากลุ่มวัยชรา ซึ่งมีลูกโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ความห่วงใยเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ย่อมลดลง

ส่วนปัจจัยด้านเพศ, สถานภาพสมรส และเพศของบุตร ซึ่งได้ผลการวิจัยที่ขัดแย้งกับงานวิจัยอื่น อาจเนื่องจากผู้วิจัยได้แบ่งลักษณะของตัวแปรตาม คือข้อความถามเกี่ยวกับเจตคติออกเป็นด้านย่อย ๆ 3 ด้าน ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ละเอียดขึ้น เช่นที่พบว่า ปัจจัยด้านเพศและสถานภาพสมรส มีความสัมพันธ์กับเจตคติด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติด้านการออกกฎหมายคุ้มครองและลงโทษผู้ทารุณทางเพศเด็ก และเจตคติด้านการออกกฎหมายให้สิทธิแก่บุคลากรในการช่วยเหลือเด็ก ซึ่งปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับเจตคติ 2 ด้านนี้คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับความรู้มากกว่า ซึ่งตรงกับผลการวิจัยนี้เพราะการตอบคำถามเกี่ยวกับข้อกฎหมายและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ ย่อมต้องขึ้นอยู่กับ พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นเป็นสำคัญ

ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับการมีบุตรนั้น ผลการวิจัยขัดแย้งกับ วราภรณ์ วงศ์กุลพิศาส (2534) ซึ่งพบว่า การมีบุตรไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติของพยาบาลต่อการทารุณเด็ก กรณีนี้ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ถ้าพิจารณาการมีบุตรที่จำนวนบุตรและการมีหรือไม่มีบุตรนั้น ผลการวิจัยคงไม่แตกต่างกัน แต่ถ้าพิจารณาที่เพศของบุตรก็อาจพบว่ามีความสัมพันธ์กับเจตคติด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ เพราะการตระหนักในความสำเร็จของปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศของกลุ่มประชากรย่อมแตกต่างกัน ตามลักษณะอุปติการณที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับตนเอง ตามที่ได้อภิปรายไว้แล้ว

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนักวิชาการและกลุ่มองค์กรเอกชน

นักวิชาการและกลุ่มองค์กรเอกชนที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กซึ่งเป็นกลุ่มที่เล็งเห็นความสำคัญ ของปัญหานี้ก่อนกลุ่มอื่นและเป็นฝ่ายที่รณรงค์เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาลดจนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเป็นอย่างดีจึงควรเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแก่สมาชิกในสังคมเพื่อให้สมาชิกในสังคมมีความเข้าใจและตระหนักในความสำเร็จของปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเพิ่มมากขึ้นเพราะโดยความจริงแล้วปัญหาสังคมนั้นเป็นปัญหาที่มีผลกระทบเป็นลูกโซ่ ถ้าไม่ร่วมมือกันแก้ไข สมาชิกในสังคมทุกคนก็มีโอกาสได้รับผลกระทบจากกลุ่มบุคคลที่มีความผิดปกติทางบุคลิกภาพซึ่งขาดการเอาใจใส่จากเพื่อนร่วมสังคม เช่นผู้หญิงซึ่งถูกทารุณทางเพศ ก็มีโอกาที่จะเป็นโสเภณีหรือเป็นแม่ซึ่งทารุณกรรมลูกตนเองต่อไป และเด็กที่ถูกทารุณกรรมก็อาจกลายเป็นคนที่มีความผิดปกติทางบุคลิกภาพจนอาจกลายเป็นอาชญากรต่อไปในสังคม จึงควรปลูกจิตสำนึกเหล่านี้ให้เกิดขึ้นในสังคมให้ทุกคนเล็งเห็นว่าแม้ปัญหาเหล่านั้นจะไม่ใช่วิทยาของตน แต่ก็เป็นที่ทุกคนจะต้องได้รับผลกระทบไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม หากไม่ร่วมมือกันแก้ไข

จากการพบว่า การแก้ปัญหาและการช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณทางเพศยังมีปัญหาและอุปสรรคในทางปฏิบัติอยู่มากโดยเฉพาะกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งผู้ที่มีอำนาจในการผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับกฎหมายคือผู้ที่ทำหน้าที่ในรัฐสภาได้แก่ ส.ส.และวุฒิสมาชิก เพราะฉะนั้นในการรณรงค์แก้ไขปัญหาก็ควรให้ความสำคัญกับรายละเอียดดังนี้คือ

1.1 เพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในกลุ่มส.ส.อาวุโส และกลุ่มที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีลงมา จากผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาและระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ มีความสัมพันธ์กับเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศคือ ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเป็นอย่างดี ก็จะมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวก เพราะฉะนั้น ถ้าจะมีการรณรงค์ให้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงนโยบายต่าง ๆ ในการป้องกันและ

แก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ วิธีที่ดีที่สุดคือการเผยแพร่ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหานี้ให้กลุ่มบุคลากรเป้าหมาย โดยเฉพาะ กลุ่มส.ส.อาวุโสและผู้ที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีลงมา นอกจากนี้พบว่า ส.ส.เพศชายและส.ส.ที่มีบุตรชายมีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกน้อยกว่าส.ส.เพศหญิงและส.ส.ที่มีบุตรเพศหญิง เพราะผู้ที่มีบุตรเพศชายอาจไม่ค่อยสนใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเพราะคิดว่าเป็นภัยที่มาไม่ถึงตัว

จากการวิจัยพบว่า ความรู้ที่ควรมีการทำความเข้าใจให้ถูกต้องเสียใหม่ซึ่งกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองส่วนใหญ่มักจะตอบผิดโดยมีผู้ตอบข้อคำถามถูกไม่ถึงร้อยละ 50 และบางข้อมีผู้ตอบถูกเพียงร้อยละ 7 เท่านั้นดังแสดงไว้ในตารางที่ 2 ซึ่งความรู้ที่ควรทำความเข้าใจให้ถูกต้องเหล่านั้นได้แก่ เด็กที่ถูกทารุณทางเพศนั้นส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากบุคคลในครอบครัวเช่น พ่อหรือญาติพี่น้องช่มชื่นเด็กเสียเอง หรือมีการบีบบังคับหรือรู้เห็นเป็นใจให้เด็กกลายเป็นโสเภณี และผู้ที่มีโอกาสทารุณทางเพศเด็กได้ง่ายที่สุดนั้นมักจะเป็นคนที่ใกล้ชิดหรือสนิทสนมกับเด็กเสียเป็นส่วนใหญ่ ผู้ที่ทารุณทางเพศเด็กไม่จำกัดระดับการศึกษาเพราะพ่อหรือบุพการีที่มีระดับการศึกษาสูงก็ยังมีทารุณทางเพศบุตรหลานของตนเองแต่กรณีนี้มักจะไม่ค่อยได้รับการเปิดเผยมากนักเพราะมักจะถูกปกปิดเอาไว้ตามระดับชั้นทางสังคมดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 เหตุของการทารุณทางเพศนั้นไม่ยกเว้นแม้กระทั่งเด็กตัวเล็กๆที่อายุยังไม่ครบขวบ จากข้อมูลการช่วยเหลือเด็กของ มนตรี สันทวิชัย (2538) พบว่าเด็กที่ถูกทารุณทางเพศที่อายุน้อยที่สุดคือ อายุ 7 เดือน นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่ถูกทารุณทางเพศบางรายรู้สึกพึงพอใจกับการกระทำทารุณทางเพศของผู้ใหญ่จึงร่วมกันปกปิดความจริงเอาไว้ซึ่งเด็กกลุ่มนี้มักจะไม่มีโอกาสได้รับการช่วยเหลืออย่างถูกต้อง และการที่พบว่าเด็กคนใดมีการอับเสบของอวัยวะเพศบ่อยครั้งหรือเป็นรุนแรงก็ควรได้รับการพิจารณาว่าเด็กคนนั้นถูกทารุณทางเพศด้วยหรือไม่

1.2 เพิ่มความรู้ด้านกฎหมายและปัญหาเกี่ยวกับการใช้กฎหมายในกรณีเด็กถูกทารุณทางเพศในกลุ่มส.ส.อาวุโสซึ่งมีระยะเวลาการเป็นส.ส.นานกว่า 10 ปี และจากผลการวิจัยยังพบว่า กลุ่มนักการเมืองส่วนใหญ่ ยังไม่แน่ใจในประสิทธิภาพของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กถูกทารุณทางเพศ ซึ่งตามหลักความเป็นจริงนั้น กระบวนการทางกฎหมายของไทยที่ใช้กับคดีเด็กถูกทารุณทางเพศ ยังขาดความคล่องตัวและมีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่มาก ผู้วิจัยมีความคิดว่า กลุ่มนักกฎหมาย, จิตแพทย์เด็ก, นักสังคมสงเคราะห์ และองค์กรเอกชนซึ่งเป็นผู้รู้เหตุการณ์ในกระบวนการช่วยเหลือเด็ก เช่น ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก น่าจะได้มีการประชุมร่วมกัน เพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับข้อกฎหมายที่มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ต่อตัวเด็กผู้เคราะห์ร้ายมากที่สุด ก่อนที่จะได้นำข้อสรุปเหล่านี้ไปเสนอให้เกิดการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงในระดับนโยบายต่อไป ซึ่งปัจจุบันพบว่า กลุ่มบุคลากรที่เป็นนักกฎหมายบางกลุ่มรวมทั้งนักกฎหมายจากศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กได้ร่วมกันแก้ร่างกฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความคดีอาญาที่เกี่ยวกับเด็กถูกทารุณทางเพศ แต่ยังคงอยู่ในระยะการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติอีกหลายขั้นตอน ซึ่งร่างกฎหมายฉบับที่แก้ไขใหม่นั้นได้นำเสนอไว้แล้วในบทที่ 2 ของการวิจัย

แต่ยังอยู่ในระยะการพิจารณาของฝ่ายนิติบัญญัติอีกหลายขั้นตอน ซึ่งร่างกฎหมายฉบับที่แก้ไขใหม่นั้นได้นำเสนอไว้แล้วในบทที่ 2 ของการวิจัย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตจำกัด ทำให้สามารถศึกษาได้เฉพาะเจตคติของนักการเมืองเท่านั้น แต่บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเด็กถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศยังมีอีกหลายฝ่าย เพื่อให้เกิดการตระหนักในความสำคัญของปัญหาเด็กถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศมากยิ่งขึ้น น่าจะมีการศึกษาเรื่องเดียวกันในประชากรกลุ่มอื่น เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ, ครู, นักกฎหมาย เป็นต้น

2.2 นอกจากนี้พบว่าปัญหาเด็กถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อน จึงน่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของปัญหาเด็กถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศในด้านต่าง ๆ ในกลุ่มประชากรที่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับตัวเด็กผู้ถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศอื่น ๆ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ หรือกลุ่มองค์กรเอกชน เพื่อก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศที่ทวีความรุนแรงและสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน

2.3 จากการวิจัยเจตคติต่อต้านกฎหมายพบว่า นักการเมืองบางส่วนมีเจตคติที่เป็นกลางหรือไม่แน่ใจเกี่ยวกับความความคิดเห็นที่จะเสนอให้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางกฎหมายบางประเด็น ในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการสำรวจเจตคติของนักกฎหมายต่อการใช้กฎหมายในคดีเด็กถูกระงับการทำรุนแรงทางเพศ เพราะนักกฎหมายคือผู้ที่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับกฎหมายเป็นอย่างดี จึงน่าจะเป็นเจตคติที่มีประโยชน์และน่าเชื่อถือมากขึ้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย